

Fangesag 1746 fra Horsens

Kort Pedersen af Ejerslev

[Oversigtsbilleder](#)

Omslag

Domsakten No. 1746 1435

(Fange Nr. 12)

Til

Lægen

Præsten Andresen

Bogholderen Sh. M.

Forvalteren Set A. Malling

Overopsynsbetjenten Jørgensen Seet Loft

Tilbage til Kontoret

Sættes i Cirkulation igjen.

Bilag 1.

(I margen: N. 12 andkom 7. Marts 1878. Efterm)

Afskift

af samtlige Domme i Justitssagen mod Kort Pedersen af Ejerslev for Overtr af Strfl §§ 190 eller dog 186, 280, 230 cfr § 45 og 225

Underrettsdommen af 15 September 1877 er saalydende:

Ifølge Thisted Amts Ordre af 8 febr d. A. tiltales under nærværende Sag Arrestanten Kort Pedersen af Ejerslev i Henhold til Strfl §§ 190 eller dog 186, 280, 230 jfr § 45 og 225.

Efter de af Arrestantens afgivne og ved Sagens øvrige oplyste Omstændigheder bestyrkede Forklaringer og Tilstaaelser ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 15 Januar d. A. om Formiddagen bestemte Arrestanten af forøve Indbrudstyveri hos Husfæster Lars Ibsens Enke Karen Nielsen i Jordsby den paafølgende Nat nemlig Natten imellem den 15de og 16de Januar d. A. til hvilket Tyveries Udførelse han forøvrigt for længere Tid siden havde fattet Beslutning, eftersom bemeldte Enke, som han kjendte lidt til, boede ganske ene i et Hus i Jordsby. Til den Ende begav han sig den nævnte Dag fra sit Hjem hos sine Forældre i Ejerslev, hvor han havde ophold, efterat have nydt en Deel Brændeviin inden han gik, for at kunne gaa med mere Mod til Gjerningen, til Jordsby, hvor han ankom omtrent Kl 5 om Eftermiddagen. I Løbet af denne og Aftenen besøgte Arrestanten, uden at have noget bestemt Ærinde, flere forskjellige Personer i Jordsby og fik hos flere af disse adskillige Spirituøse Nydelser. Sidst var han hos Aftægtsmand Thomas Nielsen, hos hvem han nød en Snaps Brændevin og nogle Snapse Rom. Fra denne Mand, som Arrestanten forlod omtrent Kl 11 om Aftenen gik han lige til Karen Nielsens Hus. Da han vidste, at Indgangsdøren plejede at være aflukket eller tilstænget med en Skaadde, steg han i den Hensigt at forøve Tyveri i Huset igjennem en paa den nordre Side af dettes østre Ende hvor laden var, værende lille Lem eller Luge, der for Lysnings Skyld var anbragt i en lille Afstand fra Jorden i Ladevægen, men som ikke var bestemt til Ind eller Udgang. Efter Saaledes at være kommen ind i Laden gik Arrestanten herfra gennem Stalden, Bryggerset og Kjøkkenet ind i Dagligstuen, hvor han ville stjæle og hvor Enken Karen Nielsen laa i Sengen og sov.

Paa Vejen fra Thomas Nielsens Bolig til Karen Nielsen havde han fattet den bestemte Hensigt at dræbe Karen Nielsen, naar hun, hvad han forudsaa, vilde vaagne og gjøre Anskrig, idet han forment, at der for at Forbrydelsen skulde blive skjult, og for at han ikke skulde blive kjendt og angivet af Karen Nielsen, der i øvrigt, hvad Arrestanten har erkjendt, aldrig havde fornærmet ham eller tilføjet ham noget Ondt, ikke var anden Udvej end at forekomme saadant ved at slaa hende ihjel, og Arrestanten har i saa Henseende udtrykkelig forklaret, at han, da han trængte ind i Huset, ikke tænkte sig det Tilfælde, at Enken, efterat han var kommen ind i Stuen, hvori hun laa, ikke vaagnede eller blev liggende rolig i Sengen sovende eller som om hun sov, hvorimod han ligefrem tænkte at Enken, naar han kom ind i Stuen, vilde vaagne og gjøre Anskrig, hvorefter han da vilde dræbe hende med de Redskaber, der maatte tilbyde sig, idet han til dette Øjemed ikke havde medtaget Kniv eller andet Redskab. Derfor brød han sig heller ikke om at gaa stille, men gik udendvidere igjennem de nævnte forskjellige Localer og ind i Stuen med sine sømbeslaaede Træsko paa, uagtet han aabenbart kunde indse, at Enken maatte vaagne ved den Larm, som dette foraarsagede. Da nu Karen Nielsen ved Arrestantens Ankomst i Stuen, som han havde tænkt sig, vaagnede og gjorde Anskrig uden at Arrestanten kan erindre, hvad hun sagde, tilføjede han hende af al Magt med sin højre Træsko, der var beslaaet med nogle store Søm, nogle meget stærke Slag i Hovedet, saa at hun segnede tilbage og jamrede sig, hvorefter han trak hende ud paa Gulvet tillige med Dynen, hvorpaa hun laa, og hendes Hovedpude. Et Øjeblik begyndte det at fortryde Arrestanten, hvad han havde gjort, og han prøvede derfor paa at rejse Karen Nielsen op paa en Skammel eller Bænk, men da det forekom ham, at hun var meget svag og dog nok vilde dø, opgav han dette Forsøg, under hvilket Karen Nielsen kradsede ham i Ansigtet, og besluttede endeligen at dræbe hende. Han greb derfor en spids Lomme eller Foldekniv, der var stukket ind imellem Loftsbjælken og Loftet, og med denne Kniv stak han derefter Karen Nielsen med stor Kraft mangfoldige Gange, navnlig i Hovedet og Ansigtet og engang ogsaa i Brystet, idet han vedblev med saaledes at støde eller stikke hende med Kniven, uagtet hun gjorde Modstand og værgede for sig med sine Hænder, som derfor ogsaa bleve saarede, indtil hun omsider bevistløs segnede om paa Dynen. Arrestanten udtrak derefter Skufferne, der vare uafsaarede af

en i Stuen staaende Dragkiste og undersøgte dem men fandt Intet, han syntes om, og tilvendte sig derfor Intet, og navnlig fandt han ingen Penge, som han især søgte efter. Han besluttede nu for at skjule Forbrydelsen og give det udseende af, at Enken var indebrændt, at stikke ild paa Huset, for at dette tilligemed Enken kunde brænde. I dette Øjemed tog han af en paa et Bord staaende Æske Tændstikker et Par Stykker, som han afrev, og hvormed han antændte Sengehalmen under Hovedgjærdet, efter paa samme at have opslængt den blodige Hovedpude fra Gulvet, for at denne ogsaa skulde brænde og Forbrydelsens Spor derved om muligt udslettes. Denne Ildspasættelse forøvede Arrestanten, uagtet han saa, at Karen Nielsen endnu dengang var i live og jamrede sig paa Gulvet, saa at hun, selv om hun ikke maatte dø af de mange hende tilføjede Saar, dog, hvad han tydelig begreb, vilde dræbes ved Indebrænding, hvad der ogsaa var Arrestantens Hensigt. Han slængte derpaa Kniven fra sig, ialtfald tog han den ikke med sig og løb ad samme Vej, som han var kommen, ud i Laden, medtagende Tændstikkerne og for at være end mere sikker paa Husets Brand antændte han ved at afrive nogle Tændstikker den i Laden værende Fourage og undveg derpaa gennem Lemmen. Det var omtrent ved Midnatstid, at Arrestanten forøvede de omhandlende Forbrydelser. Han begav sig nu til sit Hjem i Ejerslev efterat have set Flammerne slaa ud af Huset, gned paa Vejen sine Klæder med Haanden, hvormed han brugte Snee for at afvaske Blodpletterne paa samme, for at disse ikke skulde røbe ham som Gjærningsmanden, kom hjem om Natten Kl mellem 12 og 1, talte noget med sine Forældre, der vare iseng, uden at der var det mindste Paafaldende at mærke ved hans Tale eller Adfærd, gik derpaa iseng i samme Stue og sov indtil næste Morgen, da han stod op, uden at der heller da var noget paafaldende hos ham at mærke, hvorimod han talte ganske ordentlig og naturligt som sædvanligt.

Husets Brand blev imidlertid bemærket saa betids, at det lykkedes de Tilstedekommande, forinden Huset var helt nedbrændt at faa Karen Nielsen bragt ud af Huset og at redde Sengeklæderne m.m. Hun blev derefter bragt hen til en nærliggende Gaard og lagt i en Seng i tilsyneladende død Tilstand, dog syntes det lidt efter, at hun svagt drog Aande men om Morgenens afgang hun ved Døden.

Det antoges først, at hun ved Ildens Udbrud var blevet bedøvet af Røgen, og derpaa efterat være staaet op af Sengen, var faldet og havde stødt Hovedet, der var blodigt, mod Kakkellovnen eller et stykke Bohave, og det var først, da hun om Morgenens omtrent Kl 7 blev vadsket, at det opdagedes, at Blødningerne i hendes Ansigt hidrørte fra Knivstik, der var bibragt hende.

Ved det i Henhold til den over den dræbte Enkes Lig fortagne legale Obductionsforretning af de obducerende Læger afgivne visum repertum ere de ovennævnte nærmere Omstændigheder ved Drabets Udførelse, der indeholdes i Arrestantens Forklaringer og det øvrige Oplyste, fuldstændigt bekræftede. Det fremgaar af dette visum, det der er bibragt Karen Nielsen c 17 større Saar foruden mange Rifter og mindre Saar i Ansigtet samt Contusioner og Excariationer på begge Armene, Hænderne og Benene.

De betydeligste af disse Saar ere et Stiksaar i højre Tinding, 4 Saar over højre Øre, der synes frembragte enten ved en haard Gjenstand, som baade kunde knuse og skære, eller først ved Slag og dernæst ved Knivstik et Knivstik i Venstre Tinding og et dybt Knivstik bag venstre Tinding og et dybt Knivstik bag venste Øre. Conclusionen af det afgivne visum repertum, gaar ud paa, at Drab har fundet Sted, da de tilføjede Læsioners Mængde og Beskaffenhed udelukke Muligheden af Selvmord, at Døden har været en Følge af Blodtab og Hjernerystelse, da flere af Saarene, navnlig de ovennævnte betydeligere, ere af

saadan en Størrelse, Dybde og Beliggenhed at de combinerede maa have medført et betydeligt og dødeligt Blodtab, og da Slaget paa højre Side af Hovedet, tyder paa anvendelsen af en saadan Kraft, at den maa have frembragt en commotio cerebri (Hjernerystelse), som, naar Hensyn tages til den Dræbtes høje Alder c 70 Aar i og for sig mulig kunde have blevet livsfarlig, hvorhos der som medvirkende Dødsarsager kan antages Skræk og Anstrængelse til Forsvar, hvorpaa de mange Smaalæsioner paa Arme, Hænder og Been tyde, samt at Drab har været tilsigtet, hvilket fremgaar dels af den betydelige kraft, der har været bragt i Anvendelse ved den forefundne Contusion (kontusion: knusning, stød eller knusningslæsion som følge af stump vold) paa højre Side af Hovedet, dels af de mange farlige og med Styrke førte Knivstik navnlig paa Hovedet. Consolitionsforholdet imellem den omhandlede af Arrestanten mod Karen Nielsen med Hensigt til at dræbe hende forøvede Mishandling og Karen Nielsens Morgen derefter indtrufne Død maa efter det saaledes Oplyste ansees at være tilfulde godtgjort.

Efter arrestantens oftere gjentagne Forklaringer, der bestyrkes ved de øvrige oplyste Omstændigheder og afgivne Forklaringer om han ved, da han forøvede de omhandlede Forbrydelser, lidt beskjenket som Følge af de af ham nydte spirituøse Drikke men aldeles ikke i nogen stor og navnlig ikke i en Tilregneligheden ophævende Grad, idet han godt vidste, hvad han foretog sig, kunde gaa og staa, løbe bort fra Gjerningsstedet uden at vakle og ved sin Hjemkomst tale ordentlig og paa sædvanlig Viis med sine Forældre. Arrestanten har ogsaa selv udtrykkelig erkjendt, at han kunde taale et meget betydeligt Kvantum Brændevin uden deraf at blive beruset i en saadan Grad, som ophævede Tilregneligheden, og naar hertil kommer, at Arrestanten ligeledes har erkjendt, at han nød de spirituøse Drikkevarer udtrykkeligt og netop i den Hensigt at forskaaffe sig det fornødne Mod til udøvelsen af Misgjerningerne, findes der, hvad dette Punkt angaar, ikke nogen Grund til at statuere andet, end at Arrestanten er fuld tilregnelig med Hensyn til disse Gjerninger.

I det første over Arrestanten den 17 Januar d. M. afholdte Forhør nægtede han først at have forøvet nogen af de omhandlede Forbrydelser men efterat være bleven fremstillet for Liget af den dræbte Karen Nielsen, tilstod han at have dræbt hende. I den Forklaring, han derefter afgav, opgav han imidlertid, at Tyveriets Udførelse var aftalt af ham med en Anden, nemlig jordløs Husmand og Fattiglem Mads Knakkegaard i Jordsby, og afgav derefter en Forklaring, der gik ud paa at fremstille bemeldte Knakkegaard som den egentlige Hovedmand ved Forbrydelsens Udøvelse, saaledes at det vel var aftalt imellem ham og Knakkegaard, at Enken skulde dræbes, dersom hun skulde vaagne under Tyveriets Udførelse og navnlig kjende dem, men at det var Knakkegaard, der paa den omhandlede Maade trængte ind i Huset igjennem Lemmen i Ladevægen og aabnede Indgangsdøren for Arrestanten, der havde opstillet sig ved denne, og at det ligeledes var Knakkegaard der, da Enken Vaagnede og kjendte ham, slog hende flere Gange voldsomt i Hovedet med sine Træsko, stak hende flere Gange i Sengen med den omhandlede Kniv, derefter trak hende med Dynen, hvorpaa hun laa, ud paa Gulvet, hvor han bibragte hende flere Stik i Hovedet og Ansigtet med voldsom Kraft, udtrak Skufferne af Dragkisten og derefter for at udslutte Forbrydelsens Spor, stak Ild i Fouragen i Laden, medens Arrestantens Virksomhed indskrænkede sig til at undersøge Dragkisteskufferne uden dog at stjæle noget og efter Knakkegaards Anvisning at stikke Ild i Sengehalmen under Hovedpuden for desto sikkrere at skjule Forbrydelsens Spor, samt til efter Knakkegaards Opfordring om at gjøre der endelig af med Enken, at sparke hende, dog ikke videre stærkt, med sine Træsko i Siden ikke egentlig for at fuldføre Mordet, da Enkens Død allerede saagodtsom var indtraadt men nærmeste for at efterkomme Opfordringen, da han,

hvad Knakkegaard ogsaa gjentagne Gange betydede ham, nu engang var kommen med i Laget. I det følgende Forhør af 18 s. M. tilstod imidlertid Arrestanten, efterat M. Knakkegaard, der var blevet anholdt om Natten, havde benægtet at være skyldig i de ham paasigtede grove Forbrydelser, at hans Sigtelser mod Knakkegaard vare usandfærdige, og at denne saaledes var aldeles uskyldig. Som bevæggrund til falskeligen at paalyve M. Knakkegaard Beskyldninger af en saa graverende Natur, at der kunde være Spørgsmaal om Anvendelse af Livsstraf paa denne, har Arrestanten anført, at han troede, at Ansvar og Straffen for ham vilde blive mindre, naar han kunde skaffe sig en Medskyldig og navnlig fremstille denne som Hovedmanden under Forbrydelsens Udøvelse. Arrestanten afgav derefter med Bemærkning, at han havde været ganske ene om samme en uforbeholden Tilstaaelse om sine Forbrydelser, saaledes som ovenfor fremstillet, hvilken Tilstaaelse han senere i alt væsentligt har fastholdt.

Der har i øvrigt under Sagen navnlig fra Defensors Side, været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed saavel i Almindelighed som med Hensyn til de forliggende af ham forøvede Forbrydelser, dels paa Grund af, at han har været meget hengiven til Nydelsen af Spirituøse Drikke, hvilket formentlig skulde have haft Indflydelse paa hans mentale Tilstand i det Hele, dels paa Grund af hans Beruselse under Forbrydelsernes Udøvelse dels med Hensyn til, at han, medens han i 1876 udstod en ham en idømt Forbedringshusstraf i Vridsløselille Straffeanstalt, skal have lidt flere Gange især om Natten, af Anfald af en slags Sindsforvirring og Hallucinationer.

I saa Henseende henvises forsaavidt angaar Arrestantens Beruselse under Udøvelsen af Gjerningerne, til hvad ovenfor herom er bemærket, hvoraf fremgaar, at de spirituøse Drikke, som arrestanten havde nydt, forinden han skred til sin Færd, efter hans egne Gjentagne Forklaringer, der bestyrkes ved alt det i øvrigt Oplyste, og som staa i Strid med de Forudsætninger, hvorpaa Defensors Anskuelser i saa Henseende ere byggede, ikke kunne antages at have øvet nogen saadan Indflydelse paa Arrestantens Tilregnelighed, som kunde gjøre Lovens ordinære Straffe paa ham uanvendelige. I øvrigt er der under Sagen efter den Anledning, som Defensors Bemærkninger og Arrestantens efter dennes Henstilling afgivne yderligere Forklaringer dertil gav, indhentet nærmere Oplysninger fra Vridsløselille Straffeanstalt, deriblandt en Erklæring fra Anstaltens Læge af 5 Marts d. A, hvorefter Arrestanten, der hensad i Fængsel fra d. 9 April til den 9 October 1876 ved indsættelsen i Fængslet ikke led af nogen Sygdom, ligesom hans Helbredstilstand var uforandret god i de første 4 Maaneder, medens Arrestanten derefter blev sygelig og i Septbr klagede over Søvnløshed, hvorhos han ikke syntes at være fri for at være hallucineret om Natten, idet dog Stemningen ikke var deprimeret og hans Tankegang klar, og ved Beskjæftigelse med Arbejde udenfor Cellen tabte disse mentale Forstyrrelser sig. I den sidste Tid syntes han ikke mentalt afficeret, skjøndt han c 14 Dage før hans Afgang fra Fængslet ved en Forstuvning af venstre Arm forhindredes fra sit Arbejde og derved var overladt til sine egne Tanker uden den Adspredelse, som Arbejdet yder. Ved hans Afgang fra Fængslet var han meget bleg, men hans mentale Tilstand ikke sygeligt paavirket. Lægens Erklæring slutter med at det korte Anfald af Sindssygdom, hvoraf Arrestanten led i Fængslet efter Lægens Mening maa beskrives den overdrevne Nydelse af Spiritus, hvortil han ca 1½ i forvejen i længere Tid var i saa høj Grad hengiven, og som for lang Tid havde svækket ham baade aandeligt og legemligt, saa at han ikke kunde gennemgaa Cellestraffen uden at blive rystet betydeligt baade med Hensyn til hans legemlige og aandelige Tilstand. En derefter indhentet Erklæring fra vedkommende Distriktslæge af 10 Marts d. A. indeholder, at Arrestanten under sit Ophold i Arresten,

hvor Lægen jævnlig besøgte ham paa Grund af legemligt Ildefindende, ikke hat lidt af nogen Sindssvaghed, Sindsforstyrrelse eller delirium tremens og Arrestanten har, som i Forhør af 28 Febr d. A. bemærket, under de forskjellige Afhøringer, han i Anledning af Undersøgelsen har været underkastet, ikke paa nogen Tid eller ved nogen Lejlighed, ved sit Forhold eller sin Tale givet Anledning til at antage, at han skulde være aandssvag eller have ringere Forstandsevner end Folk i hans Alder og Stilling sædvanligvis have, men har tvertimod viist sig mere opvakt end hans Jevnlige pleje at være. Efter at Lægens samtlige Acter derefter vare tilstillede det Kgl. Sundhedscollegium, der imidlertid i Skrivelsen af 4 Maj d. A. udtalte med Hensyn til Spørgsmaalet om Arrestantens Tilregnelighed, at Collegiet mente ikke at kunne afgive nogen Erklæring paa Grundlag af de hidtil foreliggende Oplysninger, men tilraadede, at Arrestanten blev indlagt i en Sindsygeanstalt til Observation, og Arrestanten derpaa havde været indlagt til Observation i Sindsygeanstalten ved Aarhus afgav Overlægen for samme, hvem Sagens Acter ligeledes havde været tilstillet en Erklæring af 14 Aug d. A., der efter en udførlig Motivering, hvori det blandt A. imødegaas, at Fængselslægen har betegnet Arrestantens ovenomhandlende Tilstand i Straffeanstalten som et kort Anfald af Sindssygdom, og i Henhold til den stedfundne Undersøgelse af Arrestanten gaar ud paa, at denne ved Beslutningen om og Udførelsen af den Forbrydelse for hvilken han nu er tiltalt, ikke skjønnes at have været paavirket af nogen Sindssygdom eller abnorm Sindstilstand, som kunde formindske hans Tilregnelighed, og at han heller ikke for Tiden lider af nogen saadan, og det Kgl. Sundhedscollegium til hvilket Acterne atter blev indsendte med Overlægens Erklæring har derpaa i Skrivelse af 30 Aug d. A. yttret, at Collegiet med Hensyn til Spørgsmaalet om Arrestantens Tilregnelighed i de Forbrydelser, hvorfor han er under Tiltale, tiltræder Overlægens Erklæring.

Efter Alt, hvad der saaledes foreligger, skjønnes Arrestantens fulde Tilregnelighed saavel i Almindelighed som paa det Tidspunkt, da han forøvede de omhandlende Forbrydelser, ikke at kunne drages i Tvivl, hvorved endnu blot skal bemærkes, at Arrestanten efter sin Forklaring vel først, efter om aftenen at have forladt Thomas Nielsen, fattede den bestemte Beslutning og Hensigt at dræbe Karen Nielsen, men at den Maade, hvorpå Arrestanten efter det Foranførte gjorde sig Øjemedet med det besluttede Drab klart, noksom vidner om, at han har udført Drabet efter en forud foretagen Overvejelse og lagt Plan, sigtende til at sikre sig et heldigt Udfald af sit Forehavende.

Arrestanten, der er født den 18 December 1856, maa efter fremkomne Oplysninger antages i det Hele taget at have faaet en daarlig Opdragelse. Efter sin Confirmation i Foraaret 1871 havde han Sommertjeneste i 4 Somre, hvori han efter Præstens Vidnesbyrd maa antages at have opført sig godt, men forøvrigt var han hjemme hos Forældrene, Husfolk i Ejerslev, og lærte dels lidt af Snedkerprofessionen, dels, navnlig i Sommeren 1875 befattede sig med Landprangeri, under hvilken Levevej han forfaldt til Drik og Svir. Ifølge Viborg Landsoverretsdom af 27 Marts 1876 har han været anset med Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder for Indbrudstyveri, hvilken Straf han, som tidligere bemærket, har udstaaet. For øvrigt har han ikke forhen været straffet.

Efter alt det Foranførte findes det at maatte statuere, at Arrestanten med Overlæg har skilt Husfæster Lars Ibsens Enke, Karen Nielsen i Jordsby, ved Livet, og som Følge deraf vil Arrestanten ifølge alm. borgelig Staffelov 10 Febr 1866 § 190 være at straffe paa Livet, hvorved de Straffe ville være absorberede, som Arrestanten ved sit udviste Forhold tillige har forskyldt efter Strfl §§ 225, 230, 2 del Led jvf §§ 45 Og 46 samt 229 No 4 og 280 cfr § 62.

Krav paa Erstatning for den Skade, der ved den af Arrestanten forøvede Brandstiftelse er tilføjet det i det Afbrændte Hus værende Løsrør frafaldes af Vedkommende. Derimod vil Arrestanten efter derom nedlagte Paastand være at tilpligte at udrede 294 kr i Erstatning til Centralbestyrelsen for Landbygningernes Brandforsikring for det samme ved den af Arrestanten forøvede Brandstiftelse for-aarsagede Tab. Endelig bliver Arrestanten at tilpligte at udrede samtlige af hans Anholdelse og Arrest samt Anbringelse paa Sindsygeanstalten ved Aarhus og i øvrigt af Actionen saavel som af Straffens Exekution flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor Procurator S(c)hellerup og til Defensor Sagfører Skibsby 25 Kr til hver.

Sagførelsen har været lovlig.

Thi kjendes for Ret

Arrestanten Kort Pedersen af Ejerslev bør straffes paa Livet, hvorhos han bør udrede dels 294 Kr i Erstatning til Centralbestyrelsen for Landbygningernes Brandforsikring, dels samtlige af hans Anholdelse og Arrest samt Anbringelse på Sindsygeanstalten ved Aarhus og i øvrigt af Actionen saavel som af Staffens Exekution flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor Procurator Schiellerup og til Defensor Sagfører Skibsby 25 Kr til hver.

Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Seydewitz (L.S.)

Som Meddomsmænd: P. C. Hyldig. Jens Mikkelsen. Anders Houmøller og Anders Chr. Hansen.

Landsoverretsdommen af 5 November 1877

er saalydende:

Arrestanten Kort Pedersen, der er født den 18 December 1856 og tidligere ifølge Overrettens Dom af 27 marts 1876 har været anset efter Strfl § 229 No 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, tiltales under denne Sag i Henhold til Strfl §§ 190ⁱ eller dog 186,ⁱⁱ 280, 230 cfr § 45 og 225, og ere Sagens factiske Omstændigheder ifølge han egen Tilstaaelse og de iøvrigt foreliggende Oplysninger i det Væsentlige følgende:

Efterar Arrestanten, der efter den 9 October f. A. at have udstaaet den ovennævnte Straf havde taget Ophold hos sine Forældre i Ejerslev, hvor han levede uden at have noget selvstændigt fast Erhverv, i længere Tid havde tænkt paa at forøve Indbrudstyveri hos Husmand Lars Ibsens Enke Karen Nielsen, der var omtrent 70 Aar gammel og boede ene i et Huus i Jordsby og hos hvem han troede muligen at kunde finde Penge eller Andet han kunde bruge, besluttede han den 15 Januar d. A. om Formiddagen at Iværksætte dette tyveri den følgende Nat og i dette Øjemed gik han om Eftermiddagen efter forud at have nydt endeel Brændeviin for derved at faa mere Mod til Gjerningen, til Jordsby, hvor han da var inde forskjellige Steder og atter nød en Del Spiritus, hvad navnlig var Tilfældet hos en Aftægtsmand, hvem han senest besøgte, og da han omtrent Kl 11 om Aftenen forlod denne og begav sig paa Vejen til

det af Karen Nielsen beboede Huus, var han efter sit udsagn vel noget men dog aldeles ikke i høj grad beruset, og han har særlig forklaret, at han godt vidste hvad han foretog sig.

Arrestanten har derhos forklaret, at da han, - som meldt – forlod den nævnte Aftægtsmand, havde han endnu ikke tænkt paa at aflive, Karen Nielsen, men at han paa Vejen til hendes Bolig fattede den bestemte Beslutning at dræbe hende, i hvilken Henseende, han nærmere har udsagt, at han forudsaa, at hun, naar han kom ind i hendes Dagligstue, hvor han vilde stjæle, og hvor hun sov, vilde vaagne og gjøre Anskrig, samt at det derfor, for at Forbrydelsen kunde forblive skjult, og for at han navnlig ikke skulde blive angiven af hende, formentlig ikke var anden Udvej end at forekomme Sligt ved at slaa hende ihjel med de Redskaber, der maatte tilbyde sig, hvorimod han aldeles ikke vil have tænkt paa, hvad han vilde gjøre, dersom Karen Nielsen ikke vaagnede eller dog lod, som om hun sov.

Efter derpaa at være ankommen til det af Karen Nielsens beboede huus, gik han, der vidste, at Indgangsdøren var tilstænget med en Skaadde, om på den nordre Side af Huset og krøb der igjennem en lille Lem eller Luge, der for Lysningens Skyld var anbragt i Muren i ringe Afstand fra Jorden, ved i den i Husets Østre Ende værende Lade, hvorfra han der var iført Træsko, gik uden at anvende videre Forsigtighed for ikke at blive hørt, idet han, som meldt forudsatte, at Karen Nielsen i alt fald vilde vaagne naar han kom ind i Dagligstuen gennem Stalden, Bryggerset og Kjøkkenet ind i bemeldte Stue, og da Karen Nielsen, der laa i sin Seng, vaagnede og gjorde Anskrig, tilføjede han hende med sin ene Træsko, der var beslaaet med nogle store Søm, af al Magt nogle meget stærke Slag i Hovedet, saa hun segnede tilbage og jamrede sig, hvorefter han trak hende tillige med Dynen, hvorpaa hun laa, og hendes Hovedpude ned paa Gulvet. Efter hans Udsagn begyndte han imidlertid da at fortryde, hvad han havde gjort, og i den Hensigt om Muligt at redde hende, prøvede han paa at rejse hende op, ved hvilken Lejlighed hun efter hans Forklaring kradsede ham i Ansigtet, men da det forekom ham at hun var meget svag og dog nok vilde døe, opgav han Forsøget og besluttede nu endelig at dræbe hende, og efterat han i dette Øjemed havde nedtaget en spids Lomme eller Foldekniv, der var stukket ind mellem Loftet og en Bjælke, stak han hende med Kniven med stor Kraft mangfoldige Gange, uden at han vil kunde erindre hvormange, navnlig i Hovedet og Ansigtet og mulig ogsaa i Brystet, idet han efter sit Udsagn vedblev at støde eller stikke hende, der gjorde Modstand og værgede for sig med sine Hænder indtil hun segnede bevidstløs om paa Dynen. Efterat han derpaa Havde trukket Skufferne i en i Stuen staaende Dragkiste ud og undersøgt dem uden dog at finde Penge eller Andet, han syntes om, hvorfor han ej heller tilegnede sig Noget besluttede han at stikke Ild paa Huset, idet han dermed tilsigtede, deels at Karen Nielsen, der endnu var ilive og laa og jamrede sig, kunde blive dræbt ved Indebrænding, saafremt hun ikke forinden var død af sine Saar, deels at skjule sin Forbrydelse og give det Udseende af, at Karen Nielsen var indebrændt ved ulykkeligt Tilfælde, og efterat han derpaa havde taget en Æske Tændstikker, der stod paa et Bord i Stuen, og derhos slængt den blodige Hovedpude fra Gulvet op på Hovedgærdet for at denne ogsaa skulde brænde, afrev han et Par Tændstikker og tændte med disse Ild i Sengehalmen under Hovedgærdet. Han løb derefter ud i Laden, idet han medtog Tændstikkerne, og efterat han sammesteds for derved end mere at sikre sig, at Huset vilde brænde af, havde stukket ild i nogen Fourage, forlod hans Huset gennem den ovenanmeldte Lem og begav sig til sit Hjem i Ejerslev. Efter Sagens Oplysninger blev Ilden, hvorved hele Huset og endeel Løsøre brændte, imidlertid straks, efterat den var brudt ud gennem taget over Laden, opdaget, og inden Ilden endnu havde omspændt hele Huset kom der Folk tilstede, og af disse blev Karen Nielsen funden liggende i Dødende Tilstand paa

Gulvet i Dagligstuen og derefter bragt hen til en Gaard i Nærheden, hvor hun imidlertid straks efter opgav Aanden.

Ved den derefter foretagne Obduktion af Liget fandtes paa samme foruden mange Contusioner, Rifter og Saar af mindre Betydning, navnlig i hver af Tindingerne og bag det venstre Øre et dybt Stiksaar, der alle gik lige ind til benet, og over det højre Øre 4 Saar, der ligeledes alle gik ind til Benet, og som efter deres Beskaffenhed syntes ikke at være frembragt alene med en Kniv, men enten med en haard Gjenstand, der baade kunde knuse og skjære eller først ved Slag og dernæst ved Knivstik og gaaer de obducerende Lægers Erklæring, der i det Hele er tiltraadt af det Kgl Sundhedscollegium, navnlig ud paa at læsionernes Mængde og Beskaffenhed udelukke Muligheden af Selvmord og bevise at der har været tilsigtet Drab, samt at Karen Nielsens Død har været en Følge af Blodtab og Hjernerystelse, hidrørende navnlig fra de ovenfor særlig fremhævede større Læsioner, medens dog tillige Skræk og Anstrængelse til Forsvar kunne antages at have været medvirkende Dødsårsager.

Under Sagen har der været rejst Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, og han har derfor været indlagt på Sindssygeanstalten i Aarhus til lagtagelse, men efter de i det Hele foreliggende Oplysninger og navnlig en af Overlægen paa bemeldte Sindssygeanstalt under Sagen afgiven Erklæring, der er tiltraadt af det Kgl Sundhedscollegium, maa det antages, at Arrestanten, da han begik de ovennævnte Forbrydelser, var fuldt tilregnelig.

Det ovennævnte Huus var assureret i Landbygningernes Brandforsikkring, og denne har paastaet sig tilkjendt i erstatning 294 Kr, mod hvilken Paastand Arrestanten Intet har havt at erindre, det Løvsøre, der brændte ved samme Lejlighed, var derimod ikke assureret, og Karen Nielsens søn har paa egne og hendes øvrige Arvingers Vegne frafaldet Krav på Erstatning.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Arrestanten for Overtrædelse af Strfl § 225 bemærkes, at forinden han i Retten afgav sin ovennævnte Tilstaaelse, har han under et den 17 Januar d. A. optaget Forhør afgivet en Forklaring, der gik ud paa, at det var efter foregaaende Aftale og i Forening med en anden navngiven Person, at han den ommeldte Nat trængte ind i det af Karen Nielsen beboede Huus for at stjæle og for at myrde hende, hvis hun vaagnede, samt at bemeldte Person havde været Hovedmanden ved Udøvelsen af Mordet, idet det var ham, der havde slaaet Karen Nielsen med en Træsko og bibragt hende de Knivstik, hvoraf hendes Lig bar Spor, og at han havde stukket Ild i Fouragen i Laden samt anvist Arrestanten at antænde Halmen under Hovedpuden i Karen Nielsens Seng. I det næste Forhør fastholdt han i Begyndelsen denne sin Sigtelse, men efter nærmere Forehold og Formaning til Sandhed vedgik han derefter, at Sigtelsen var blottet for al Sandhed, og afgav derefter Tilstaaelse om at have udført de anmeldte Forbrydelser, hvorhos han nærmere forklarede, at han var fremkommen med sine løgnagtige Beskyldninger fordi han troede, at Ansvar og Straffen for ham vilde blive mindre, naar han kunde skaffe sig en Medskyldig og navnlig fremstille denne som Hovedmanden ved Forbrydelsernes Udøvelse.

Efter det Anførte maa det tillige, at Arrestanten ved Underrettsdommen er for overlagt Drab anset efter Strfl § 190 med Livsstraf, hvorved den af ham for de øvrige ovennævnte Forbrydelser efter Strfl §§ 280, 230 2del Led cft § 229 No 4 og §46, samt efter § 225 forskyldte Straf rettelig er anset absorberede, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring samt ere Actionens Omkostninger der findes at kunne have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at betale 25 Kr til hver.

Under Sagens Behandling 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Thi kjendes for Ret.

Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Isaacsen, betaler Arrestanten 25 Kr til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Til Bekræftelse under Rettens Segl og Justitiarii Underskrift.

Tang (L.S.)

Ved Højesteretsdom af 22 Januar 1878 er saaledes kjendt for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 50 Kr til hver.

Til bekræftelse under Rettens Segl og Justitiarii Underskrift.

(L.S.)

Mourier

Afskriftens Rigtighed bevidnes

? Nielsen

No 12/

indkom den 7. Marts 1878

Hermed følger under Bevogtning af Politibetjent Stenstrup Arrestanten Kort Pedersen, der ifølge Kgl. Reskript af 16 f. M. er idømt livsvarigt Tugthusarbejde.

Jeg vedlægger:

Relation vedrørende Arrestanten.

Fortegnelse in dublo over de Klædningsstykker Arrestanten medbringer og Afskrift af det Kgl. Reskript.

Afskriften af de Arre-

stanten overgaaede Domme og hans Daabs og Confirmationsattest ville blive eftersendte, da Underretsacterne endnu ikke ere modtagne fra Højesterets Justitskontor.

Morsø Herredskontor den 6 Marts 1878

M?gaard

Til Straffeanstalten i Horsens

Hoslagt tillader jeg mig tjenstligt at fremsende de i Skrivelse af 26 Dennes begjærte Domsafskrifter i Justitssagen mod Kort Pedersen og Højesteretsdomsacten i samme Sag med Bemærkning, at jeg i dag har tilskrevet Thisted Amt om at foranledighe Under og Overretsdomsacterne direkte oversendte til Anstalten fra Højesterets Justitskontor.

? Nielsen

Til Horsens Straffeanstalt.

Relation

Relation vedrørende Kort Pedersen af Ejerslev	
Fødested.	Ejerslev paa Mors
Hjemstavn eller Sted, hvor Forbryderen senest har haft uafbrudt frivilligt Ophold	Ejerslev
Alder	21 Aar
Sidste Opholdssted	Ejerslev
Om han er confirmeret eller ikke og i saa Fald hvor	Ja i Sejerslev
Om han er gift	Nej
Om han har Børn og da hvormange og af hvilket Kjønn	Nej
Til hvilken Religion, han bekjender sig	Evangelisk Luthersk
Om han forhen har udstaaet nogen Straf og hvori denne bestaaer samt for hvilke Forseelser	Ifølge Morsø Herreders Extraretsdom af 29. Januar 1876 idømt Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder for Tyveri
Om han er værnepligtig og i saa fald til hvilken Slags Tjeneste	Ja
Henhører under	5. Kreds, 244 Lægd, Nr. z/5
Væxt	65½
Lemmer	spinkel
Haar	Blond
Øine	Blaa
Ansigtifarve	Bleg

-
- ⁱ Straffelovens § 190: Den, som med Overlæg skiller et andet Menneske ved Livet, straffes paa Livet
- ⁱⁱ § 186: Den, som forsætlig skiller et andet Menneske ved Livet, straffes med Tugthusarbeide fra 8 Aar indtil paa Livstid, eller under skjærpene Omstændigheder paa Livet.

[Til forsiden](#)